

Un pequeño milagro

Hace ya muchos años convivían en España tres culturas: La Cristiana, la Judía y la Musulmana. *La princesa y el amor* es la historia de las personas que, perteneciendo a una u otra cultura, aceptaban con agrado la manera de vivir de todos los que junto a ellos compartían un mismo territorio.

Durante años la editorial ECIR ha dedicado su labor editorial a publicar obras para niños y adolescentes de nuestro país. En esta ocasión nos presenta un novedoso proyecto que tiene como propósito el desarrollar la comprensión de los jóvenes hacia los aspectos relacionados

con la multiculturalidad y los valores sociales, tan denostados en ocasiones. Así pues, por medio de una historia de princesas y haciendo uso de un excelente lenguaje literario, ECIR nos entrega el cuento titulado *La princesa y el amor*. En esta narración se destaca la buena ar-

LA PRINCESA Y EL AMOR

COL·LECTIVO ECIR

IL·LUSTRACIONS DE MACALULA

COL·LECCIÓ «MULTICOLOR», 21

32 PÁGINES / 978-84-9826-501-9 / 12,90 EUROS

EDITORIAL ECIR, PATERNA, 2009

monía existente entre los vecinos de un pequeño y prodigioso territorio. Los principales protagonistas son tres

singulares personajes que, desde las primeras páginas, despiertan el interés y la imaginación del lector. En primer lugar tenemos a Chaim, joven judío aprendiz de médico, que suele buscar plantas curativas a lo largo y ancho de los montes del Reino de Blanca, hermosa y caritativa princesa, hija del rey cristiano gobernador de la Nación. La admirada y bella princesa tiene a su servicio a una joven musulmana de nombre Maisha, quien por aquellos días enfermó a causa de unas fiebres. Para curar la extraña enfermedad únicamente existía un antídoto cuya elaboración exigía el jugo de unas flores moradas y amarillas que sólo podían encontrarse en el bosque del reino.

A partir de este planteamiento va transcurriendo una historia que se ha propuesto enseñar a los niños y niñas la importancia de la solidaridad y la tolerancia entre todas las gentes de un territorio, sea cual sea su cultura y religión. Sabemos por experiencia que la diversidad es una realidad con la que hoy en día nos encontramos. Podríamos decir que el signo de los tiempos nos lleva de

la mano por caminos desconocidos, invitándonos a aceptar nuevas costumbres, nuevos hábitos de vida. Habitualmente

convivimos con el simbolismo de otras culturas que pueden mostrar enfoques diferentes a una misma idea, e incluso pueden plantear interrogantes a los más jóvenes. Razón por la que debemos estar dispuestos a resolver todo tipo de cuestiones que se nos planteen. Necesitamos una palabra capaz de explicar tanto la propia cultura como la multiculturalidad que a diario vemos a nuestro lado. Tal vez esta sea la fórmula para que los más pequeños entiendan sin dificultad otras propuestas. Ya por último, sólo quisiera hacer notar que *La princesa y el amor* no es un libro de autor, su autoría es obra, probablemente, de un grupo de narradores que trabaja en beneficio de la multiculturalidad, dedicando su oficio de escritor a la pedagogía aplicada a niños y adolescentes.

□ M^o Teresa Espasa
Letres Valencianes, n° 28

Una d'animals

Tàndem Edicions ens presenta un nou títol de la col·lecció «El Tricicle». Uns llibres il·lustrats a color que s'emmarquen en el que es coneix com àlbums il·lustrats, encara que aquests llibres estiguen publicats en un format més menut del que sol ser habitual per aquest tipus de llibre.

ARA VA D'ANIMALS

IRENE VERDÚ

IL·LUSTRACIONS DE LOURDES BELLVER

COL·LECCIÓ «EL TRICICLE», 46

---

32 PÀGINES / 978-848131-872-2 / 10 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2010

Ara va d'animals és un llibre dirigit a un públic infantil i es presenta als lectors amb una factura impecable tal com ens té acostumats aquesta editorial. El que veritablement diferència aquesta col·lecció de la resta, és que hi conflueixen tres característiques: bons textos, interessants propostes gràfiques i un tercer element, de vegades no massa tenint en compte per les editorials, un excel·lent disseny gràfic on emmarcarlos, en aquest cas obra del dissenyador valencià Paco Bascuñán. Una combinació que quan es dona converteix els llibres en singulars i els distingeix de la resta. En aquesta ocasió Tàndem edicions ha unit el treball de dues dones amb moltes coses que dir, la jove escriptora Irene Verdú i la veterana il·lustradora Lourdes Bellver. El llibre recopila històries divertides i senzilles d'animals i ho fa amb un llenguatge poètic. Uns animals tots ells diferents però alhora molt coneguts: ratolins, gats, mussols, cavalls, gossos, crancs, mones ... A través de versos delicats però de gran força, Irene Verdú ens mostra uns animals vius i realitzant les seues activitats habituals o aquelles per les quals se'ls coneixen. Així trobem al cranc que «de colp i volta s'atura / com volent-es preguntar / per què marxa cap arrere / i no sap anar avanti» o el ratolí «guarda les dentetes / com

qui té un joiell / i sols li les mostra / a qui coneix bé».

La il·lustradora encarregada de les imatges és Lourdes Bellver, una veterana en la nòmina de Tàndem Edicions ja que és autora, juntament amb Fina Masgrau, d'una de les primeres i més coneguda col·leccions d'aquesta editorial «La rata Marieta» que amb les seues nombroses aventures ha fet somniar a molts xiquets i xiquetes valencians. Per emprendre aquest nou repte, ha estat fidel una vegada més a l'estil que la caracteritza. Traços gruixuts que delimiten les figures, encara que per a aquesta ocasió ha abandonat l'aquarela i ha optat per utilitzar grans taques de vius colors que si bé fan perdre calidesa a les imatges resulten més cridaneres i més pròximes als lectors. Unes il·lustracions espontànies, directes, tendres i amb un punt d'ingenuïtat que ens mostren a uns animals personificats amb els quals els lectors s'identificaran fàcilment. Unes figures que descansen en diferents fons de color, en la major part de les ocasions monocromàtics, que ajuden a emmarcar-los i també a que l'impacte visual siga major a ulls del lector. En definitiva *Ara va d'animals* és una excel·lent proposta per a primers lectors que potencia la lectura compartida entre grans i menuts.

□ Paco Giménez
Lletres Valencianes, n° 28

Aigua i naturalesa

A Elena li agrada pintar amb pinzells, però mai podria imaginar-se que la seua afició li reportaria un coneixement molt important referent al deure de respectar la natura i cuidar del nostre entorn. Els seus dibuixos li donaran la clau per a comprendre moltes coses.

EL RIU D'ELENA

MARTA INSA

IL·LUSTRACIONS DE FRAN PARREÑO

COL·LECCIÓ «LOCOMOTORA»

23 PÀGINES 1978-84-933563-9-2 / 6 EUROS

ANDANA EDITORIAL, ALGEMESÍ, 2010

Hui en dia la preocupació pel nostre entorn natural i el desenvolupament sostenible és un tema molt recurrent als centres educatius i motiu d'entreteniment per als xiquets i les xiquetes. Naturalment la intenció és conscienciar als més menuts, és a dir a les futures generacions, sobre els problemes del món que els envolta.

En eixe sentit apunta *El riu d'Elena*, un text curt, molt ben elaborat i directe, que resultarà de fàcil comprensió per als primers lectors ja que conté un missatge molt clar. És molt important l'educació de les generacions futures en relació a l'entorn natural, però també ho és acostumar-los a prendre consciència de la importància de tot allò que els rodeja i que cal cuidar.

A través del joc i la lectura és molta la labor que pot fer-se, ja que els xiquets podran aprendre a mirar, a discórrer i adquiriran valors ètics i de respecte per tot allò que els rodeja. És bo a més desenvolupar estes capacitats perquè les persones reflexives sempre seran més sensibles al diàleg i a l'enteniment i a més constitueix una manera d'ajudar a crear una cultura cívica que ens fa molta falta en els temps actuals.

L'ús responsable de l'aigua és només una de les innumerables qüestions que ens preocupen en l'actualitat, per tant treballar perquè els xiquets i les xiquetes

comprenguen la gravetat que suposa el balafiament d'aigua que fem diàriament, propiciarà que estos facen un ús responsable d'un bé tan preat. Este relat escrit per Marta Insa i acompanyat de les boniques il·lustracions de Fran Parreño són un eixemple molt interessant que demostra de quina manera es pot treballar en el respecte i l'atenció pel medi ambient. Com a complement de este llibre, Andana Editorial ha elaborat una bonica pàgina web (www.elriudelena.Andana.net) des d'on ens proposa recursos per a un major aprofitament de la lectura. Resulta grat comprovar com mitjançant els avantatges tecnològics de hui en dia els textos impresos poden complementar-se i ampliar-se adquirint així un valor afegit. Una bona idea i una proposta suggeridora que permet amb un menor cost augmentar el valor educatiu dels relats infantils.

En conjunt, *El riu d'Elena* és una proposta de lectura per als més menuts molt encertada, un llibre breu molt ben editat, que transmet un missatge que resulta molt atractiu per l'enriquiment que suposa ampliar la lectura i el joc amb els recursos de la pàgina web. La senzillesa i brevetat de la seua presentació impresa no ha d'enganyar-nos a l'hora de valorar este text de forma molt positiva.

□ Lourdes Rubio Vergés
Lletres Valencianes, n° 28

Manual de pedagogía

El cuento continúa, hoy en día, tan vigente como lo estaba en sus mejores momentos, allá por el, ya lejano, siglo XIX. Y esa vigencia se manifiesta en su capacidad de modificarse, actualizarse, sintetizarse, sin perder su esencia y sus elementos constitutivos básicos que lo hacen reconocible como género literario imprescindible para todos aquellos que siguen sintiendo la necesidad... de que les cuenten.

L'AVENTURA DE KIKO

IRENE BLASCO GRAU

COL·LECCIÓ «ALBUMS IL·LUSTRATS»

34 PÀGINES / 978-84-8131-879-1 / 14 EUROS

TÀNDEM EDICIONS, VALÈNCIA, 2010

Será quizá por ello que *L'aventura de Kiko*, del pollo Kiko, ha sido uno de los libros más vendidos, en el apartado de literatura infantil y juvenil, en la última edición de la Feria del Libro de Valencia. ¿Qué elementos de *L'aventura de Kiko* le han llevado a convertirse en una de las opciones preferidas de los lectores? Posiblemente la historia, que aúna elementos del cuento clásico con actualizaciones. Pequeño *thriller* sobre la desaparición de un huevo, que es más que la unión de clara y yema, más que un pollo en gestación: es, ni más ni menos, que ¡el futuro hermano del protagonista de la historia!

Quizá la clave esté en el antagonista, el señor gato, tan moderno con su bandolera, representante de la astucia y la argucia para conseguir sus objetivos (nada que objetar, en este sentido –re-

cordemos que una de las competencias básicas que promueve la Unión Europea en materia de educación es «el espíritu empresarial», entendido de manera positiva como la habilidad de saber resolver situaciones utilizando, entre otras, la iniciativa y la creatividad). Se define a sí mismo como el mejor cocinero del mundo y representa, creo, el equilibrio y la aceptación ante el fracaso, una actitud loable, dado los tiempos que corren.

Pero seguramente es el protagonista el que más pueda haber contribuido al éxito de ventas. Kiko es un pollo «fantasioso y despistado que siempre está pensando en jugar», en palabras de su creadora. Nada que objetar, tampoco, a algo consustancial con la infancia. Pero, todos sabemos, y más si se trata de un cuento, que esa actitud es proclive a acarrear problemas..., que es lo que realmente gusta al leer un cuento.

L'aventura de Kiko, segundo álbum de Irene Blasco como autora tanto de texto como de ilustraciones, es una pequeña bella historia que nos habla de valores y actitudes esenciales: aprender el sentido de la responsabilidad, por un lado. Asumir las consecuencias de nuestros actos, por otro. Y en esto, mamá gallina demuestra ser más que una buena madre, es una auténtica pedagoga que administra sabiamente las

dosis adecuadas para que Kiko vaya creciendo con seguridad y autoconfianza en sí mismo.

Kiko vive una situación que le obliga a arriesgar, pero también a utilizar la mezcla de su ingenio y astucia para contrarrestar la del señor gato, su oponente, unida a esas enseñanzas que recibe en la escuela y que a veces se piensa que no sirven para nada.

Como siempre, la clave está en el equilibrio, en saber armonizar los contrarios. La aventura de Kiko es, además, un libro de gran atractivo visual. Sus ilustraciones, no exentas de humor, con guiños en las escenas que resultarán tanto del agrado del lector autosuficiente como de aquél que, iniciándose, recibe la diestra orientación del adulto que le acompaña, destacan por el potente uso del color, texturizado, que realzan aún más a cada personaje.

Kiko, con sus formas y expresividad, está llamado a convertirse en un personaje protagonista de otras importantes aventuras para disfrute de un público que, a buen seguro, se entregará con devoción. Es lo que tiene el leer.

□ Ana Isabel Caro
Lletres Valencianes, nº 28

Per aconseguir allò que volem, cal astúcia i... una vareta!

La Criadeta és una bella jove que treballa al palau de sa majestat fent-se càrrec de les gallines. Gràcies a la seua astúcia i a la seua vareta de la virtut, aconseguirà assistir d'incògnit al ball que organitza el príncep i enamorar-lo perdudament. Ell, després d'emmalal·tir per la desaparició de la desconeguda, aconseguirà sanar en retrobar-la i casar-se amb ella.

LA CRIADETA

JORDI RAÚLVERDÚ

IL·LUSTRACIONS DE FRAN PARREÑO

COL·LECCIÓ «RONDALLES DE CRESOL», 3

24 PÀGINES | 978-84-268-1458-6 | 15 EUROS

EDITORIAL MARFIL, ALCOI, 2009

Sempre és una bona notícia constatar que les rondalles no passen de moda, tot i que els seus arguments, els personatges i, sobretot, els valors que transmeten semblen, en molts casos, una mica anacrònics i necessiten una reinterpretació en clau actual. Més enllà de qualsevol tipus de prejudici, aquests relats de transmissió oral que avui ens arriben gràcies a l'esforç i la voluntat de narradors, transcriptors i editorials, són un tresor patrimonial que s'ha de preservar i transmetre.

La protagonista d'aquesta rondalla, jove humil i agosarada que aconseguirà feina a Palau, fa valdre la seua astúcia per captivar el príncep amb la seua bellesa i casar-se amb ell. El relat presenta totes les característiques pròpies del gènere: personatges (prínceps i criades), escenaris (castell, el ball...), virtuts i defectes

(astúcia, decisió, gelosia, ambició), elements fantàstics (la vareta màgica), el número tres (tres criades, tres nits, tres regals...), el rellotge (les 12 de la nit), l'objectiu (el matrimoni...) i tants altres recursos emprats també en la tradició universal.

Existeixen altres versions orals de *La Criadeta*, aquesta documentada a *Cocentaina*, com la de «Granereta de pastera», «La Cendrellosa» o la més literària «Ventafocs». La que ara publica l'editorial Marfil, fruit del treball de replega de Jordi Raül Verdú, és el tercer volum de la col·lecció «Rondalles de Cresol», un magnífic projecte editorial, acurat i bonic, que convida a endinsar-se en les seues pàgines no únicament per gaudir de la lectura sinó per traure'n tot el partit possible: aprenentatge, exercici de nostàlgia, explotació didàctica o pur plaer. I és que cada volum conté veritables sorpreses. L'espai que ocupen les il·lustracions a tot color, tres quarts, triplica literalment el destinat al text.

La rondalla pròpiament dita va seguida d'unes pàgines que ens transporten al passat, al «Museu de l'Antigor», on hi podem accedir mitjançant una «entrada» i recórrer les seues galeries per il·lustrar-nos amb la representació plàstica de les paraules oblidades que apareixen al

text, com ara sivella, gipó, rascamonyos, floc, gandalla o rodina. Com que la criadeta agranava i emprava diferents graneres segons la necessitat, també el llibre ens en presenta unes quantes: la de la cendra, la d'emblanquinar, l'esteranyinadora... i aprofita per presentar-nos diverses eines professionals del graner: fermall, alena, puat, falçó...

Hem de considerar aquest volum –i els altres de la col·lecció– com una petita joia, no sols apta sinó recomanable a tots els públics, perquè a més simbolitza un homenatge als nostres avantpassats que ens han transmès la llengua i la cultura popular mitjançant l'amor i la paraula.

□ Guillem Ferrando Simon
Lletres Valencianes, n° 28

Descoronar el rei de la casa

Tots els primogènits que tenen germans s'enfronten en algun moment de la vida a l'arribada del nou germanet o la nova germaneta. Depenent de l'edat, aquests canvis poden afectar més o menys els menuts. Fina Girbés exposa ací la història de Manel, un rei de la casa destronat.

EL REI DE LA CASA

FINA GIRBÉS

IL·LUSTRACIONS DE MERCÈ ARÀNEGA

COL·LECCIÓ «ALBADES», 18

64 PÀGINES / 978-84-263-7346-5 / 7,11 EUROS

EDITORIAL BAULA-EDELVIVES, MISLATA, 2010

Manel és l'indiscutible rei de la casa; fins i tot més que Mireia, la seua condescendent cosina. Els iaïos li diuen rei; la mare, capità, campió, perla... i Manel és el centre del món fins que un dia arriba el germanet, a qui ja tenia ganes de conèixer. Totes les ganes, però, se'n van amb la primera decepció: aquell nadó pelat i xicotet no s'immuta davant les atencions del germà. Els canvis, per a Manel, només han fet que començar. A partir d'aquell moment el «rei» de la casa passa a ser el germanet, que centra la major part de l'atenció dels adults. Manel que solia ser el centre del món, se sent ara desplaçat. Però trobarà amb imaginació i paciència una manera d'adaptar-se a la nova situació. Al capdavall, el que mai deixarà de ser és el germà gran. Els contes tradicionals no només han servit durant segles per a conformar un imaginari col·lectiu. També han donat estratègies als més menuts per enfrontar-se amb les seues pors. Amb aquesta narració, Fina Girbés ens proposa una d'aquestes pors de manera directa: la que té tot aquell fill únic de deixar de ser el centre de la casa, destronat per un germanet menut. La història de Manel no només és un conte tendre sobre els camins que pren l'amor. També proposa estratagemes per a intentar superar aquest xicotet tràngol.

Es tracta d'una història senzilla i coherent, imaginativa però realista, on intervenen tots els membres de la família. El text està ajudat de les il·lustracions de Mercè Arànega que mantenen la cohesió al llarg de tota la història i l'amenitzen amb les seues traces senzilles i redones que donen com a resultat uns personatges simpàtics i afectuosos.

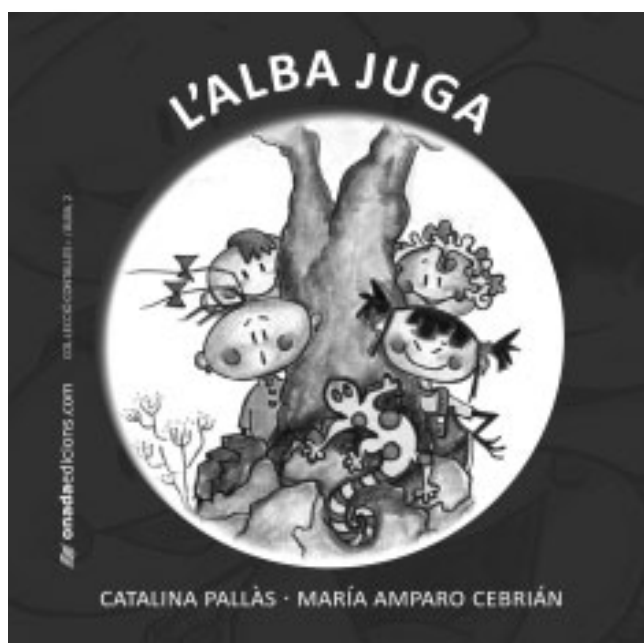
El rei de la casa és una tendra història d'una por quotidiana altament recomanable per aquells xiquets que estan a punt de passar per l'experiència de tindre un nou germanet. És possible llegir-la el xiquet sol, però s'intueix que la lectura de la mà d'un adult pot enriquir molt el text, i dona peu a crear un diàleg sobre aquest moment tan important en la vida d'una personeta.

□ Marta Insa Gualde
Lletres Valencianes, nº 28

Jugant en igualtat

L'Alba juga a un parc en companyia d'altres xiquets i xiquetes. La seua família és diferent a la dels altres amb els quals comparteix feliç els seus jocs.

L'ALBA JUGA

CATALINA PALLÀS

IL·LUSTRACIONS DE MARÍA AMPARO CEBRIÁN

COL·LECCIÓ «CONTALLES DE L'ALBA», 2

32 PÀGINES / 978-84-96623-80-4 / 4 EUROS

ONADA EDICIONS, BENICARLÓ, 2010

L'Alba juga és una metàfora de la igualtat. Alba «juga» en sentit estricta, però també «juga» en igualtat de condicions amb el seu amic Marc i les seues amigues Marta i Mei, perquè els quatre són persones felices i divertides.

Aquest és un llibre adreçat al públic infantil on la llegenda de fons és mostrar un dia qualsevol d'una família diferent a la tradicional. En l'actualitat, amb lleis que garanteixen des del punt de vista jurídic el reconeixement d'aquestes famílies, és ben important que xiquets i xiquetes, des de ben menuts interioritzen el que viuran com a un fet normal al llarg de les seues vides, tot i que encara s'arrossega l'oposició d'una part de la societat.

Com a llibre adreçat al públic infantil en les seues primeres lectures, aquesta obra juga d'una forma important amb la il·lustració, fins al punt de ser la part més representativa del llibre: totes les pàgines impars, les de major visibilitat, són il·lustracions, mentre que el text s'arrossega per les pars, inclús en elles també amb alguna il·lustració. A tan curta edat, xiquets i xiquetes interpreten la realitat a través del que veuen. Colors vius, expressivitat dels personatges, i un format –quadrat– que es pot manipular amb molta facilitat pel públic al qual va adreçat.

L'Alba juga, a més, planteja un món infantil en què l'ensenyament de fons són vivències primàries com l'amistat o la família. Realitats properes als menuts com el joc al parc, que és on es plasma la normalitat, i on tots ells interactuen amb altres xiquets i parelles.

La col·lecció «Contalles de l'Alba» dirigida per Ramon París i publicada per Onada, una jove editorial de Benicarló, està formada per dos contes, el primer *L'Alba té* i el segon *L'Alba juga*.

La autora del text Catalina Pallàs (Manuel, 1965) és llicenciada en Filologia Anglesa i professora d'ensenyament secundari, amb una àmplia trajectòria docent. Aquest llibre és la seua primera incursió en el món literari. Moguda per l'amor al seu fill, Pallàs ha decidit proporcionar als futurs lectors d'aquestes contalles un referent de visibilitat i inclusió d'allò divers (www.onadaedicions.com).

Per altra banda les il·lustracions són obra de María Amparo Cebrián (València, 1960) llicenciada en Belles Arts i professora de secundària. Des de 1993 és docent, però també ha realitzat nombroses exposicions individuals. Es tracta d'una pintora implicada en l'educació artística i és comissària d'exposicions d'art infantil i jove.

Entre la realitat i la llegenda

La Laura i la seua filla hereten a l'illa d'Ons una mansió a l'Atlàntic marcada per una llegenda negra. A partir d'ací comença aquesta història ambientada en un món ple de mites i supersticions. Tot un *thriller* amb falses desaparicions, morts accidentades i misteris que semblaran un dubte raonable entre la ficció i la realitat

DES DE LA FOSCOR

FRANCESC GISBERT

COL·LECCIÓ «ALBADES», 19

166 PÀGINES / 978-84-263-7469-1 / 9,60 EUROS

EDITORIAL BAULA-EDELVIVES, VALÈNCIA, 2010

Malgrat les convencions i limitacions de la novel·la juvenil, Francesc Gisbert (Alcoi, 1976) una vegada més ha sabut com atraure'ns els seus lectors sense per això renunciar a treballar la narració amb més que uns mínims de qualitat literària. I és que *Des de la foscor* està resolta amb un impecable estil clàssic, tal com si fóra un guió del millor cinema negre.

En primer lloc ens situarem dintre de les coordenades de temps i espai. Així doncs, l'acció es concentra en quatre dies encapçalats cadascú per cites d'escriptors que impregnen una mica el to de l'obra com Lovecraft, el mestre del terror, o el malditisme de Shakespeare. Aquestes jornades d'igual forma segueixen una estructura dividida en dues parts: una primera en la qual es presenten els personatges, i on predomina la descripció per tal de crear una atmos-

fera propícia a la intriga; i una segona en la qual la trama es desenvolupa a partir de l'esbós i d'uns diàlegs trepidants. Per altra banda, i tot que parega ja un tòpic, l'espai esdevé en mans de l'autor un personatge més. La geografia escarpada de la Galícia és el marc idoni per ambientar aquesta història amb tints romàntics (la boira dels penya-segats, la mar rúfola, la foscor de l'església) d'un poble aïllat en el temps i les tradicions. Dintre de la trama hi ha una sèrie de microhistòries que a primera ullada semblen gratuïtes, però que sempre es troben al servei de l'acció. Posem per cas els *flashbacks* (que ens ajuden a refer el trencaclosques de la situació personal de la Laura, la narradora i alhora protagonista) o el manuscrit del segle XVIII (de més de vint pàgines, intercalades i astutament interrompudes) sense el qual no entendríem l'origen del llinatge dels Salvaterra, primer corsaris, comerciants i després contrabandistes. Per últim, no podíem obviar la selecció i el tractament dels personatges que són fonamentals per mantenir la tensió i el suspens. Tots aquests en tenen una funció dins del conjunt, encara que apareguen de forma secundària, (com el botiguer i el farer al primer capítol) són essencials per fer avançar l'acció. D'igual manera hem de destacar l'evolució psi-

cològica de la protagonista que va des del ressentiment i pragmatisme de les primeres pàgines a la comprensió i el perdó final.

Francesc Gisbert, a més a més de ser un excel·lent creador d'atmosferes de misteri i de bastir una sòlida arquitectura narrativa; en aquesta obra defensa la necessitat de conservar el patrimoni oral dels pobles, «Tots són pobres de solemnitat. Només són rics en història i llegendes» Però va més enllà en intentar esbrinar racionalment la finalitat d'aquest imaginari «La majoria de les rondalles i llegendes van ser inventades amb la funció de cohesionar la societat: espantar la gent, condemnar un vici» Tot, per eixir de la foscor.

□ J. Ricart
Lletres Valencianes, nº 28

L'última aventura de Sebastian Darke

Després d'intentar fer de bufó en la cort del Rei Septimus a Kelandon i de cercar el tresor dels reis dels pirates en les dues primeres novel·les, en *Príncep dels exploradors* Sebastian Darke buscarà una ciutat perduda en la jungla de Mendip a canvi d'una recompensa.

SEBASTIAN DARKE, PRÍncep DELS EXPLORADORS

PHILIP CAENEY

TRADUCCIÓ DE MARIA PERA CUCURELL

COL·LECCIÓ «ESFERA», 19

320 PÀGINES / 978-84-9824-442-7 / 16,95 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2009

Príncep dels exploradors és la novel·la de Philip Caveney que tanca la trilogia sobre les aventures fantàstiques de Sebastian Darke, tot i que ha anunciat que pròximament publicarà la història d'un dels personatges: Max, el bufalop. Philip Caveney escrivia *thrillers* per a adults, però ell mateix explica que quan la seua filla de 10 anys li va demanar de llegir un dels seus llibres per a adults es va decidir a escriure novel·les juvenils, aptes per a un públic amb l'edat de la seua filla. I així és com va començar la saga de Sebastian Darke que, pel que sembla, li ha dut més èxits i reconeixements que les novel·les d'adults.

Com en les històries precedents, a Sebastian Darke l'acompanyen dos curiosos personatges: el nan golormià Cornelius i el bufalop Max (una mena de bou parlant), amb grans similituds amb al nan Guimli d'*El senyor dels anells* i amb el personatge de l'ase, de *Shrek*, respectivament. La peculiar colla de Sebastian va a la recerca d'una misteriosa ciutat perduda en la jungla de Mendip quan són atacats i ferits per la tribu dels Gogroth, criatures terribles, i són rescatats per la tribu dels Jilith, enemics a mort dels gogroth. Per als jilith Sebastian és l'elegit, l'encarregat d'alliberar la tribu de l'exterminació en mans dels gogroth, tal com diu la profecia que explica les causes de l'enfrontament entre les dues

tribus. I aquí continuen les similituds amb altres històries, aquesta vegada amb *Matrix*. També a la pel·lícula hi ha una profecia i un elegit, Neo, que ha d'alliberar els éssers humans lliures de l'extermini de les màquines.

Són similituds, no còpies exactes. Com en *Matrix*, Sebastian-Neo és l'elegit, però no el cervell. En *El príncep dels exploradors* aquest paper és reservat a Cornelius, el nan golormià, que sempre està planejant les estratègies i prenent les decisions que han de dur a la colla a l'èxit i evitar la mort. Aquest no és el paper del seu «homòleg» Guimli en *El senyor dels anells*.

Les referències a altres obres d'èxit, literàries o filmiques, són la clau de l'èxit d'aquesta mena de novel·les d'aventures fantàstiques. La saga de *Harry Potter* és un bon exemple d'això. Remenar personatges, situacions, elements d'altres obres i donar-los una vida diferent i nova, un marc referencial nou, un comportament nou... fa que el lector s'hi trobe còmode, estableix comparacions i està a l'expectativa de com reaccionarà el personatge en la trama nova.

Si a tot això li afegeixes una prosa dinàmica, diàlegs frescos, situacions còmiques ben compensades amb escenes dramàtiques i una trama entretinguda, ja tens al lector enganxat.

□ Marc Candela
Lletres Valencianes, n° 28

El último Garoé

Utilizando un lenguaje específicamente juvenil, el autor de *El desafío de la leyenda* explica a los posibles lectores tanto el poder de los brujos guanches como el significado de los petroglifos, símbolos grabados en algunas rocas ocultas por los troncos de árboles milenarios.

EL DESAFÍO DE LA LEYENDA

CÉSAR FERNÁNDEZ GARCÍA

COL·LECCIÓ «HISTORIAS CON MIGA»

110 PÀGINES / 978-84-95895899 / 9 EUROS

EDITORIAL BRIEF, VALÈNCIA, 2010

El escritor madrileño César Fernández García es doctor en Filología por la Universidad Complutense de Madrid. Compagina la docencia como profesor universitario de literatura con la creación de novelas juveniles e infantiles. Hasta estos momentos ha publicado más de 25 obras con una aceptación extraordinaria por parte de los lectores. Además, ha sido galardonado con prestigiosos premios dentro del campo literario.

Quizás, la clave del éxito del autor de la presente novela sea la emoción e intriga con que sabe envolver a cada uno de sus personajes. Según el mismo autor confiesa, al escribir sus novelas le gusta combinar dos historias, una de ellas que en apariencia es la principal y otra en cierto modo secundaria que se esconde sutilmente entre líneas y que poco a poco se revela al lector. Esas dos historias de las que nos habla Fernán-

dez García se van manifestando a través de cada una de las páginas de sus novelas hasta llegar al final donde se unen formando una sola historia.

El desafío de la leyenda es el título de la novela que, por medio de la editorial Brief, nos presenta César Fernández. Imaginativo escritor amante de aventuras literarias. Poniendo su imaginación al servicio de la literatura, nuestro autor cuenta la historia de Eva, una chica de 12 años que debido a la enfermedad de su madre debe viajar hasta la isla de El Hierro con la intención de vivir con su abuelo hasta que la madre recobre la salud.

Los primeros días de Eva en la isla transcurren llenos de inquietud. La única ilusión por parte de la muchacha consiste en recibir noticias de su padre y estar informada del verdadero estado de la enferma.

La historia se complica, adquiriendo un matiz de aventura fantástica y misteriosa cuando Eva conoce a Jonay, auténtico campeón en el manejo de la jabalina. Será su nuevo amigo quien le hable de las leyendas canarias. Eva se deja impresionar por el misterio de los «irue-nes» o perros del infierno quienes, cubiertos por un luminoso y largo pelaje negro, recorren los valles entre verdaderas manadas de animales feroces. El

chico le enseña a pescar con lanza el pescado de roca y juntos recorren los caminos flanqueados por pinos canarios hasta alcanzar los secretos más ocultos y desconocidos de las islas.

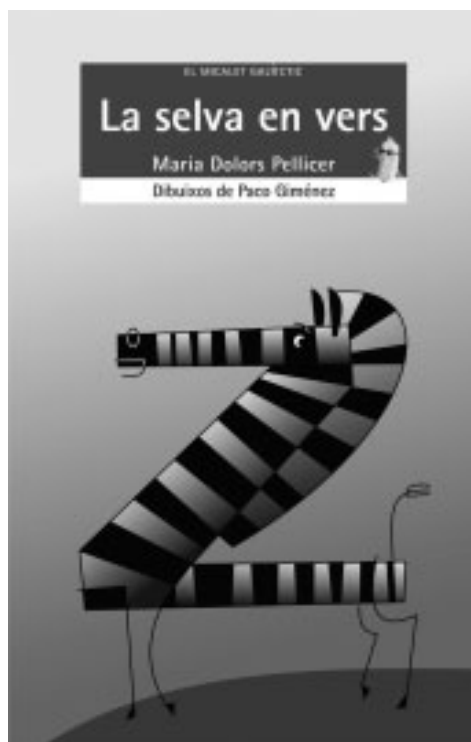
La vida de Eva comienza a cambiar cuando descubre un mundo para ella desconocido hasta entonces, un mundo en el que el bien y el mal, representados por peligrosos poderes, van ilustrando, leyenda a leyenda, la magia descubierta por Eva en los símbolos de las rocas que reposaban junto al último garoé, allá en los recónditos montes de la isla de El Hierro.

□ M^o Teresa Espasa
Lletres Valencianes, n° 28

Abecebestiari

Maria Dolors Pellicer, que ja coneix a fons el món dels llibres per a lectors joves, la màgia que amb les paraules pot arribar al cor dels més menuts, s'endinsa ara en el paisatge frondós de la selva i presenta un poemari protagonitzat pels animals més sorprenents, que desfilen per rigorós ordre alfabètic.

LA SELVA EN VERS

MARIA DOLORS PELLICER

IL·LUSTRACIONS DE PACO GIMÉNEZ

COL·LECCIÓ EL MICALET GALÀCTIC», 148

---

88 PÀGINES / 978-84-9824-431-1 / 7,70 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

De bestiaris en coneixem alguns com el de Pere Quart que, convertit en clàssic de les nostres lletres, ha unit el món excels de la poesia amb les més sorprenents bestioles, tan humanes i tan animals com vulguem. Em vénen al cap, a més, autors com Josep Mir o Adolf Gissbert, els quals han fet també les seues incursions en aquest terreny. Ara, de la mà d'Edicions Bromera, i adreçat a criatures que han traspassat el llinar dels 10 anys, és el torn de l'autora d'Oliva, Maria Dolors Pellicer.

Animals i versos, dos subjectes que sumen més que dos. L'autora sap que no és només el títol del poema –aranya, bou, cabra, dofí, elefant– i el fet que cada unitat poètica estiga protagonitzada per un ésser viu del món animal/animat allò que conforma el seu bestiari particular, sinó que de manera més intel·ligent i rica, aquesta galeria ens remet a d'altres fonts. Des del bagatge més elemental, el que pertany a la llengua i la tradició oral, de refranys, embarbussaments i girs lingüístics, onomatopeies, al·literacions i, evidents personificacions, a les referències més o menys implícites a elements, diríem culturals, comuns i que, a mesura que avancem la lectura, reconeixem entre línies. Els Nautilus de Jules Verne, el Petit Príncep de Saint Exupéry, els mariners camí d'Itaca, el violon-

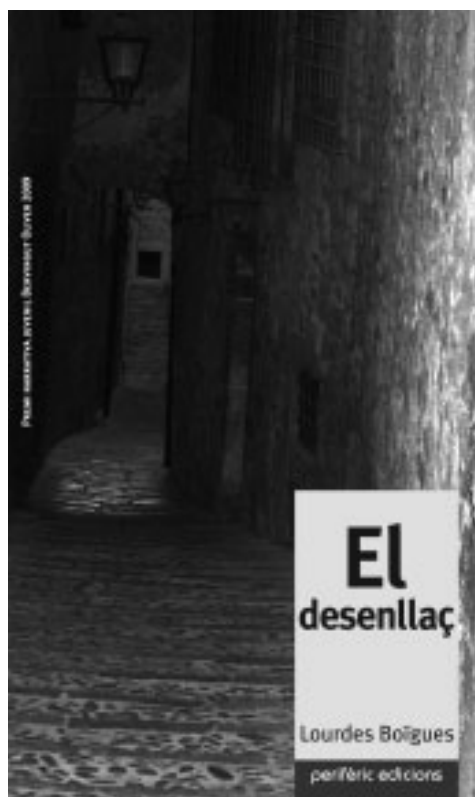
cel de Pau Casals i el seu cant dels ocells, el lleó de la Metro cinematogràfica i, fins i tot, la banda valenciana La gossa sorda, es deixen sentir entre aquests versos. A les notes del final del llibre, aquestes referències són classificades en tres: referents literaris (contes, rondalles, faules, etc.), cançons, creences i jocs populars i, en tercer lloc, símbols o referents que han esdevingut populars com el colom de la pau o la moto Impala.

De difícil classificació, doncs, tots els elements que conformen aquest univers revoltat, troben el seu propi espai en el moment en què veiem que segueixen un estricte ordre alfabètic. Entre l'aranya i la zebra, tot un seguit de personatges sobrevolen per les vuitanta pàgines, carregades d'aventures per explicar. Els uns que s'enamoren, els altres que organitzen saraus al jardí. Hi ha qui explica la seua infantesa, qui ha perdut el rumb i qui segueix els consells dels més grans. Qui va o qui ve, tots al ritme d'un heptasíl·lab predominant, es deixen retratar pel llapis de l'il·lustrador Paco Giménez que aporta un nou sentit a l'obra. No us perdeu el dibuix de la vaca, que ja no és cega, amb ombrel·la, davantal i ulleres fosques. O el mussol amb un ull de lluna i un altre de sol. Passeu, llegiu, gaudiu.

□ Begonya Mezquita
Lletres Valencianes, n.º 28

De l'Edat Mitjana ençà

Dues històries ambientades en èpoques distanciadades conflueixen en la mateixa història. Dues èpoques històriques diferents però amb elements subtils d'intersecció. Un punt d'encontre en la coexistència de diferents cultures i en l'acceptació o no de les diferències culturals.

Beatriu rep una carta de contingut inquietant des de Copenhaguen. Rebel i amb un caràcter fort, es mou entre el desig de saber més coses sobre la seua família i el fet de sentir-se obligada a fer-ho. Viu a València. Es mou entre sa casa (que és la de sa tia Carme), l'empresa eco-Ducal, la casa familiar i el seu lloc de treball a la Universitat d'Estiu de Gandia. Aquesta jove protagonitza un relat actual que es narra en paral·lel a una segona història protagonitzada per Margarida Sabater i datada a l'any 1500. Hi ha una alternança en la forma, on els capítols alterns són ambientats amb cinc-cents anys i escaig de diferència. Ambdues històries conflueixen al capítol seté i el missatge de la carta és l'element que fa d'enllaç.

Se'ns donen dades del context històric medieval de la València de l'Edat Mitjana, amb abundants referències a Ausiàs March i a Joan Lluís Vives, així com a la

---

EL DESENLLAÇ

LOURDES BOIGUES

COL·LECCIÓ «NARRATIVA», 22

188 PÀGINES / 978-84-92435-35-7 / 9,90 EUROS

PERIFÈRIC EDICIONS, CATARROJA, 2010

difícil situació dels jueus. Margarida va viure durant aquell temps en què els jueus havien d'estar reclosos al call, sotmesos al pogrom o persecució. El jueu convers era anomenat despectivament *marrano*. D'altra banda, es recorda que la col·legiata era una antiga mesquita. Així mateix, l'ambientació medieval dona lloc a parlar de fets històrics com, per exemple, el desbordament del riu Túria, ocorregut l'any 1517.

Margarida Sabater és una xiqueta, òrfena de mare des dels vuit anys, a qui son pare, jueu, deixa a València a l'espera d'arreglar-la després d'instal·lar-se a Itàlia. L'adversitat no la deixarà estar, malgrat haver tingut una infantesa dolça amb Tarik i Fàtima, que li feren de pares, en estar sota la protecció i control de Joan Martí, aristòcrata valencià.

Com fent un pont entre l'època medieval i l'actual, hi ha constants referències a elements de les religions jueva i musulmana, com la *hijab*, o menjar com l'*almutabbajar* o el *kasher*. Hi ha una justificació ambigua en referència a l'ús del vel islàmic, introduïda mitjançant una companya musulmana de Beatriu. Altres personatges de l'entorn de Beatriu són els membres de la seua família, una secretària frívola i un nordamericà enamorat de l'obra d'Ausiàs March i gran coneixedor de la València medie-

val. A poc a poc, ella anirà endinsant-se en el rerefons del missatge de la carta, ressolent interrogants i trobant-ne de nous, fins assabentar-se que sa mare havia encetat una investigació de què ella ha de trobar el desenllaç. Un desenllaç que té a vore amb uns avantpassats remots i amb una suposada maledicció que fa que en la seua família hi haja moltes morts de joves. L'escepticisme inicial de Beatriu anirà convertint-se en neguit i en por de perdre algun dels seus germans, fet que la decidirà a prendre el testimoni i acabar el treball enllestit per sa mare per tal de tancar una pàgina desgraciada de la seua família.

Mentre ho esbrina, al seu camí se li creuarà diverses vegades Joel, el nordamericà que li entra amb mal peu, que li sembla un impertinent i que li desperta sensacions i sentiments ambivalents. Dues històries i dues lectures: cal conèixer el passat però, com diu un dels personatges, «si ens ancorem en el passat no avançarem. A més, la història s'ha de construir dia a dia».

□ Isabel Marín
Lletres Valencianes, n° 28

Tots volen la Pedra de llum

La maledicció del Graal càtar ha aconseguit el 29é Premi de narrativa juvenil Enric Valor, convocat per Edicions del Bullent i l'Ajuntament de Picanya. Amb rerefons històric (els temps dels càtars) i ritme àgil, l'última novel·la de Joan Pla (Artana, 1942), pren com a fil argumental el misteri creat al voltant d'una medalla sobre la que pesa una greu maledicció.

LA MALEDICCIÓ DEL GRAAL CÀTAR

JOAN PLA

29^é PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR

COL·LECCIÓ «ESPLAI», 44

---

175 PÀGINES / 978-84-99040-332 / 8,4 EUROS

EDICIONS DEL BULLENT, PICANYA, 2010

Joan Pla és un reconegut escriptor de novel·la juvenil. La seua segona novel·la *Mor un vida es trenca un amor*, va aconseguir el Premi ciutat de València en 1981. Des d'aleshores ha publicat més de trenta títols (*Tots els noms d'Eva, L'illa del faraó, El crim del mas maleït*, etcètera), i ha obtingut nombrosos premis literaris. Per al seu últim treball, també adreçat al públic juvenil, ha triat una temàtica històrica i s'ha endinsat en els temps de l'heretgia càtar (vesant del cristianisme caracteritzada per una concepció dualista, basada en l'existència de dos principis independents –el bé i el mal–, responsables de dues creacions) per construir una novel·la d'aventures i intriga.

Maria, la jove protagonista de la novel·la fuig de la casa materna on no se sent a gust al costat d'un germà drogoaddicte i violent. Decideix anar a Carcassona, a l'Occitània, on hi viu un amic que va conèixer en un intercanvi estudiantil. Abans d'anar-se'n, però, agafa al seu germà una medalla amb una impressionant maragda que, sense que ella ho sàpiga, serà el desencadenant de la intriga de la novel·la: una llarga i trepidant història per aconseguir el «graal càtar», sobre el qual pesa una greu maledicció que s'anirà complint a poc a poc.

La maledicció del Graal càtar és una novel·la adreçada, com hem dit, al públic juvenil, i presenta algunes de les característiques que més atrauen a aquest tipus de lectors: intriga i assassinats, misteri amb rerefons històric, relacions amoroses entre adolescents, problemes dins del nucli familiar..., en definitiva tota una sèrie de qüestions que solen encisar els adolescents i que fan del llibre una lectura interessant per a estudiants d'educació secundària, tan avetsats a les novel·les que els facen anar descobrint, a poc a poc, les claus per entendre aquelles qüestions que deixe obertes l'intriga que ens proposa el llibre. El fet de tractar temes com ara el que tracta Pla al seu llibre, –l'heretgia càtar–, és a dir, aquells que presenten un rerefons històric, permet a més a més, aconseguir que els joves lectors s'interessen per altre tipus d'informació que pugua estar relacionada amb tot allò que els servirà per entendre finalment el desenllaç del llibre. De fet, la proposta didàctica que Edicions del Bullent ofereix per a treballar la novel·la presenta tota una sèrie d'activitats que poden ser molt útils per entendre el rerefons històric amb què treballa Joan Pla a la novel·la, entre d'altres aspectes.

□ Sònia Martínez Icardo
Letres Valencianes, nº 28

Per a qui no llegiria aquesta ressenya

Hi ha xiquets a qui no els agraden els llibres: alguns per falta de costum, altres, per embotiment. Joan Lletra Ferit és fill d'escriptor, nét de llibreters, i tot i estar rodejat de llibres, només desitja una pilota de futbol reglamentària. Serà capaç de descobrir la màgia de la lectura?

A MI NO M'AGRADEN ELS LLIBRES!

JOAN PORTELL RIFÀ

IL·LUSTRACIONS D'ORIOI HERNÁNDEZ

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 151

64 PÀGINES / 978-84-9824-522-6 / 7,21 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

Joan Lletra Ferit està rodejat de llibres i lectors. Son pare i sa mare, escriptor i professora respectivament, són grans amants de la lectura. Els seus avis, propietaris de dues llibreries importants, li regalen sempre que tenen l'oportunitat, llibres i més llibres. I Joan, rodejat de llibres i lectors, només desitja una pilota de reglament per a jugar a futbol. Quan pregunta al seu voltant perquè ha de voler llegir, no troba cap resposta satisfactòria; sembla talment com si la gent del seu entorn no es poguera posar al seu lloc de no-lector, per estimular-lo a llegir i descobrir altres mons. Accidentalment troba un ús alternatiu als llibres –com a objecte–. Però no serà fins que es trobe una situació més crítica que acudirà als llibres en busca d'una solució, i d'aquesta manera, podrà tindre la possibilitat de descobrir en la lectura un motiu d'inquietud, curiositat i plaer.

Joan Portell, reconegut crític literari de literatura infantil i juvenil, és l'autor d'aquesta història que vol cridar l'atenció als que no estimen la lectura. Certament, el paradoxal títol del conte compleix amb escriure aquesta intenció. La primera pàgina del llibre –si el no-lector l'arriba a obrir– ajuda el no-lector que està llegint a identificar-se amb el personatge i, per tant, a continuar en-

disant-se en el llibre. Portell planteja el problema de Joan de manera gens tòpica, i conclou el conflicte sense cap romanticisme –en el sentit més estricte del terme. El xiquet no veu la llum de manera miraculosa. S'apropa a la lectura per les necessitats que se li presenten amb el dia a dia.

Malgrat estar publicat en la sèrie blanca d'«El Micalet Galàctic» –és a dir, que està destinat originàriament a primers lectors, de cinc a set anys–, es tracta d'un conte que va més enllà d'aquestes edats. Les il·lustracions d'Oriol Hernández no són gens edulcorades; els colors enfosquits i les traces angostes dels magnífics dibuixos de l'il·lustrador inciten a uns destinataris que potser són primers lectors, però no necessàriament de sis i set anys d'edat.

Un llibre altament recomanable per a qui que no llegiria mai aquesta ressenya.

□ *Marta Insa Gualde*
Lletres Valencianes, n° 28

Els quatre amics

«Sentir-nos lliures i amos de la nostra pròpia vida: una experiència meravellosa, que sempre val la pena intentar», amb aquestes paraules l'autor del llibre resumeix la filosofia principal d'aquest àlbum il·lustrat.

L'ESCAPADA

ÁNGEL DE PEDRO

COL·LECCIÓ «LLIBRES MOLT IL·LUSTRATS», 15

36 PÀGINES/ 978-84-96976-60-3/ 13 EUROS

DIALOGO INFANTIL, VALÈNCIA, 2010

Amb aquesta nova incorporació a la col·lecció «Llibres molt il·lustrats», l'editorial valenciana Diálogo Infantil arriba al número quinze. Aquesta és una col·lecció, publicada en valencià i castellà, que ofereix al lector una acurada selecció d'obres d'escriptors i il·lustradors amb propostes interessants que ha sabut captar l'atenta i experta mirada del també il·lustrador i director de la col·lecció Miguel Calatayud.

L'escapada és una obra, text e imatge, d'Ángel de Pedro i va rebre una menció especial en el V Concurso Internacional Álbum Ilustrado Biblioteca Insular de Gran Canaria en l'any 2010. Aquest artista és un veterà en el món gràfic amb un destacat treball que ha pogut ser admirat en publicacions tan diverses com: La Codorniz, La Lluna de Madrid, La Esfera, Penthouse, Vogue, Marie Claire, El País, El País Semanal, Dona d'Avui, Jo Dona, Cedre, Das Zeitbild, Courier International..., i en

nombrosos llibres en els quals ha col·laborat per a editorials com Alfaguara, Eneida, Imaginarium, Santillana, Pearson, Temes d'Avui, Condor Verlag... Així mateix la seua feina li ha reportat nombrosos premis entre ells el The Society of Newspaper Design els anys 1992, 1993, i 1995, el 1999 per The European Design Annual, el 2004 en la selecció de la Fira Internacional del Llibre Infantil de Bolonya i el 2007 a la Biennal de Il·lustració de Bratislava.

La història d'aquest llibre ens explica l'aventura viscuda per quatre personatges, un peix, un gos, un gat i un ocell. Uns animals que si bé no tenen cap característica especial que els diferencie de la resta d'animals de companyia són un poc especials ja que la ficció ha permès a l'autor que tinguen la capacitat de parlar, pensar, raonar i decidir. Són molt amics i cadascun viu en una casa diferent però un dia arriben a la conclusió que algunes de les coses que els passen en la seua vida diària podrien millorar i i per això decideixen provar sort i marxar junts a conèixer món. Però el món exterior fora de casa, acostumats com estan a la quotidianitat i comoditat de la llar familiar, es converteix en hostil. Després d'algunes aventures i encara que anhelan viure en llibertat i decidir per ells mateixos, es donen comp-

te de les dificultats que això comporta. Els protagonistes de la història són «retratats» per Àngel de Pedro mitjançant atrevides i atractives combinacions de color delimitades per línies netes i depurades. A ulls del lector resulten especialment atractives la unió entre elles de diferents maneres ja que aconsegueixen traçar un nou equilibri en la seua composició d'una gran força gràfica.

Un final feliç per a aquesta història que valora el fet d'atrevir-se a provar i canviar tot allò que no ens agrada, però que tanmateix ens adverteix que si volem fer-ho caldrà arriscar-se i en algunes ocasions equivocar-se.

□ *Amelia Gómez*
Lletres Valencianes, n° 28

Al·legoria del pacifisme

Imagina un país tan menut que per a entrar un visitant, algú del país haguera d'eixir fora. Com es gestionaria? Com es podria fer més gran, més pròsper? Carles Cano ens proposa un viatge a un país molt menut amb un governant molt espavilat.

HI HAVIA UNA VEGADA UN PAÍS...

CARLES CANO

IL·LUSTRACIONS DE TERESA MARTÍ

COL·LECCIÓ «ALBADES», 19

56 PÀGINES / 978-84-263-7465-3 / 7,12 EUROS

EDITORIAL BAULA-EDELVIVES, MISLATA, 2010

La fórmula màgica «Hi havia una vegada» s'utilitza per a introduir aquests contes amb reis, reines, prínceps i princeses, on la màgia, els dracs i les aventures estan a l'ordre del dia. En aquest conte, però, el que compta no són ni dracs, ni màgia, ni fades ni bruixots. Ni tan sols els assumptes personals del rei Pere i la seua família. El regne de Perònia té un problema molt més real que tot això: el país és tan menut que no s'hi cap. Partint d'aquesta premissa, el rei Pere investiga diverses possibilitats per a fer del seu regne un lloc més ample; tanmateix, s'adonarà que no totes elles tenen la millor intenció. I la solució definitiva a Perònia l'haurà de trobar ell mateix. *Hi havia una vegada un país...* és un conte tradicional en el sentit més estricte del terme. El rei del país té un problema i haurà de travessar un llarg calvari, passarà per les mans dels personatges més tètrics, per tal de trobar una eixida. Carles Cano, un autor que és sinònim de garantia especialment en la narrativa infantil, incita d'aquesta manera a menuts i grans a trobar solucions que van més enllà del bel·licisme. Al mateix temps, troba l'excusa per delitar-nos amb la seua gran capacitat de jugar amb el llenguatge i fer jocs de paraules i encisa el lector durant el recorregut del calvari personal del rei. Es tracta d'una nar-

ració divertida tant per a menuts com per a grans, que trobaran en l'argument i el tractament del text alguna crítica a situacions sociopolítiques amb què els adults ens solem trobar en els mitjans de comunicació. El conte està enriquit amb les il·lustracions delicioses i a tot color de Teresa Martí, que al llarg de les més de cinquanta pàgines diverteix amb els traços esquemàtics, senzills i hiperbòlics. Els dibuixos que acompanyen el conte estan en consonància amb el to divertit, desenfadat i fins i tot trapatroles que destil·la la història.

Es tracta d'un conte per a que els més menuts s'inicien en la resolució de conflictes, de la manera menys bel·licista possible, però sobretot passen una molt bona estona amb la bona literatura dels jocs de les paraules i de la festa de les il·lustracions.

□ Marta Insa Gualde
Lletres Valencianes, n° 28

«Una història d'amor contada amb humor»

El XVI Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, *Bernat, un científic enamorat*, és l'última novel·la de Pep Castellano, una història narrada en primera persona que aconsegueix, gràcies a l'humor, atrapar el lector en aquesta boja aventura.

BERNAT, UN CIENTÍFIC ENAMORAT

PEP CASTELLANO

IL·LUSTRACIONS DE JORGE DEL CORRAL

XVI PREMI DE NARRATIVA INFANTIL VICENT SILVESTRE

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 152

119 PÀGINES / 978-84-9824-648-3 / 8,50 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

«Una història d'amor contada amb humor». Així defineix l'escriptor d'Albocàsser Pep Castellano la seua novel·la *Bernat, un científic enamorat* al seu bloc «A l'ombra del prat». I és que, de vegades, tal com reconeix Castellano, som els lectors els qui filem més prim i intentem buscar, com diria també l'autor, cinc potes al gat. Així, continua Castellano, el llibre és «una història senzilla, actual i divertida, sense pretensions». Tanmateix, tot i que la novel·la no intenta reflexionar sobre possibles estratègies per millorar les relacions socials ni pretén ser una crítica a la superficialitat del món de la publicitat, sí que cal aprofundir-hi una mica més i veure de definir quina és la clau de l'èxit de Castellano més enllà de la història concreta que conta.

L'autor, a més d'escriptor, és mestre d'animadors juvenils, i ha estat vinculat a algunes associacions socioculturals i folklòriques. Possiblement per

això les narracions de Castellano incideixen en aquella necessitat de fer perviure les nostres arrels lingüístiques a través d'unes històries que són molt properes al lector.

Bernat Arrufa, el protagonista de la novel·la, és un científic una mica extravagant que està boig d'amor per una antiga núvia, Maria. Marta Pujol, una xiqueta encisada pel futbol i per Marc, davanter del seu equip, és la seua filla, i sempre diu de sa mare que «està com una col». Així, experiments científics, històries d'amor i bogeries s'entremesclen en aquesta divertida història.

«Atifells, babarota, embadocat, delerosa, passa tirada, fallar com una escopeta vella, garjola...», són algunes de les expressions que fa servir Castellano i que il·lustren un vocabulari molt ric i suggerent que l'autor posa al servei de divertides invencions. La PPT (Poció de la Publicitat Total), el TRAFEC (Transport Ràpid per a l'Aigua de la Font Ecològic i Canyer) o la PAU (Poció de l'Amor Universal) són alguns dels invents estrafolaris de Bernat Arrufat, uns invents que no costa de relacionar amb la peça teatral de Josep Maria Benet i Jornet on parodiava l'invencible *Superman*. Ens referim a *Supertot* i les seues peculiars armes com l'anell «electro-atòmic-energètic» o la «llanterna-radartelevísiva».

La narració en primera persona d'aquesta història recau en les mans dels seus principals protagonistes, Bernat Arrufat i Marta Pujol. Ambdós intercanvien punts de vista i llenguatge segons el capítol que narra cadascun d'ells amb una tècnica narrativa a partir de la primera persona que Castellano ja ha utilitzat amb èxit en altres novel·les. Recordem per exemple *El Causant*, obra publicada per Perifèric Edicions. Com en aquella història, ací l'ús de diversos narradors en primera persona funciona molt bé per captar l'interès del lector i oferir-li punts de vista complementaris de personatges que d'aquesta manera se li fan ben propers.

□ Andrea R. Lluch
Lletres Valencianes, nº 28

Un poeta muy humano

«Diez horas, veinte horas... Un día, dos días... Cuando tines la certeza de que vas a morir sólo te quedan los recuerdos y un puñado de lágrimas». Con estas palabras empieza la novela que Mariano Vara ha escrito sobre el poeta oriolano.

TREN DE IDA Y VUELTA

MARIANO VARA

COL·LECCIÓ «ALGAR JOVEN», 44

240 PÀGINES / 978-84-9845 214-3 / 10,50 EUROS

ALGAR EDITORIAL, ALZIRA, 2010

Miguel Hernández Gilabert es uno de los poetas y dramaturgo más destacados de la literatura española del siglo xx, nació en Orihuela el 30 de octubre de 1910 y murió en Alicante el 28 de marzo de 1942. Cuando contaba con 26 años estalló la Guerra Civil y se alistó en el bando republicano. Acabada la guerra fue detenido en Sevilla y trasladado al penal de Madrid de donde consiguió salir en libertad en septiembre de 1939 gracias a las gestiones de su compañero y también poeta, por entonces cónsul especial para la inmigración española en París, Pablo Neruda. A pesar de las advertencias de sus amigos regresó a Orihuela, allí volvió a ser detenido, encarcelado y finalmente condenado a muerte. Fruto de la intercepción de algunos de sus amigos, le conmutaron la pena de muerte por la de treinta años de reclusión pero las malas condiciones de la prisión le hicieron

enfemar primero de bronquitis, posteriormente de tifus y finalmente fue la tuberculosis la que acabó con su vida en la enfermería de la cárcel de Alicante cuando tan sólo contaba con 31 años. *Tren de ida y vuelta* es el relato, escrito en primera persona, de la vida de este poeta oriolano que a pesar de su corta vida personal y literaria nos dejó obras tan importantes como *El rayo que no cesa*, *El labrador de más aire*, *Los hijos de la piedra*, *Cancionero y romancero de ausencias*, *El hombre acecha*, *Quién te ha visto y quién te ve y sombra de lo que eras*, *Viento del pueblo*. *Poesía en la guerra ...* El libro está dividido en doce capítulos y un epílogo y nos acerca no sólo a los aspectos biográficos de este poeta universal sino también a los sentimientos más íntimos de este hombre comprometido con «sus ideas que eran mucho más temidas que las pistolas» y a las que nunca quiso renunciar. En el epílogo, Mario Vara abandona la primera persona del relato y da voz a Joaquín Rocamora, un compañero de Hernández en la prisión que es el encargado de recoger sus escritos y dar testimonio de su agonía final: «Era consciente de que mi vida se iba diluyendo en la nada. Sentí los besos cálidos de Josefina en mis mejillas y los de mi hermana en la frente. Lloraban tanto como yo. No pu-

de decirles adiós ni alargar mi mano para acariciarlas».

Este año 2010 se conmemora el centenario del nacimiento de este oriolano universal y por ello la Fundación Cultural Miguel Hernández, el Ayuntamiento de Orihuela y otras entidades y organismos, entre ellos la Generalitat Valenciana, han emprendido la tarea de organizar diferentes actos conmemorativos entre los que destacan conferencias, actividades de animación lectora, presentaciones de libros y la celebración del III Congreso Internacional Miguel Hernández dirigido a todos los estudiosos de la vida y obra del poeta y que servirá para profundizar en la vida y obra de este escritor universal.

□ Marta Pérez
Lletres Valencianes, nº 28